

ρον τὸ εὐωδέστατον. . . Ἐλπίζε, τέκνον μου, εἰς τὰς μετεπειτα ἡμέρας. Ποιητὰ! προσέθηκεν, εἶσαι τὸ στρουθίον τῶν τρικυμιῶν, ποτὲ δὲν αἰρεῖς τὰς οὐρανίους πτέρυγας ἐὰν δὲν συνεγείρεται καὶ ἡ ἀνεμοζάλη παλαίουςα κατὰ σοῦ καὶ περιστέφουσα τὴν πτῆσιν διὰ τῶν ἀστραπῶν καὶ τῶν κεραυνῶν της! Ἰγίαινε, τέκνον μου! ἃ· κρατυνθῇ μέχρι τέλους ἡ μεγαλοψυχία σου, οἱ ἄγγελοι σὲ παρακολουθοῦν· ἐὰν ἀπαυδήσης, ἐπικαλέσθητι μετὰ θάρρους τὴν ἀρωγὴν των! Ἡμεῖς δὲ, ἡμεῖς ἐνόσω ζωμεν θέλομεν εὐχρηθῇ ὑπὲρ σοῦ διότι εἶσαι ἐγγεγραμμένος εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἦλθες εἰς τὴν στέγην μας ὡς τις σύμμαχος, φέρων μὲν τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας, ἀναχωρῶν δὲ μετ' ὀλίγον... Ὡς ἡμεῖς· σὲ ἡγαπῶμεν ἤδη διὰ τὴν μελαγχολίαν, διὰ τὴν ἀγαθοσύνην, διὰ τὸν βίον τὸν ἀγνόν καὶ φιλήρημον, διὰ τὸ μυστηριώδες τῆς ὑπάρξεώς σου, ἥτις, πείθομαι ἤδη, νύλογηθῇ ὑπὸ τοῦ ὕψιστου. Ἐπίστευσα, ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ὅτι ἀπεμακρύνεσο αὐτοῦ, διότι τὸ μειδίαμα καὶ οἱ λόγοι σου ἐνέφαινον πᾶσαν τὴν πικρίαν τῆς θλίψεως καὶ τῶν ἀλγηδόνων. Ὡς συγχώρησόν με! τοιοῦτος εἶναι ὁ κόσμος, πάντοτε κατακρίνει τοὺς θετλιμμένους, ὁ κόσμος εἶναι φαῦλος, ἀλλὰ θάρσει, τέκνον μου, σήμερον σοὶ ἀποδίδω πλήρη ἱκανοποίησιν. Σὺ εἶσαι ὁ ἐκλεκτός τοῦ οὐρανοῦ, διότι πάσχεις, σὺ εἶσαι ὁ ἀγαπητός τοῦ Σωτῆρος διότι ἐφθασες εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὑποκλίσεως καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ. Ἀπελθε, τέκνον μου! ἄφησε τοὺς φίλους σου, ἡ μεῖνε ἐὰν θέλῃς, ἡμεῖς σοὶ ὁμνύομεν φιλίαν παντοτεινήν.

Ὁ δὲ Φερδινάνδος κύψας πρὸ αὐτοῦ, ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς εὐλογούσας τοῦ γέροντος παλάμους. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ κόμης Μαρινιὰν ἦτο μακρὰν τῆς κοιλάδος ἐκείνης μακρὰν τοῦ ποιητοῦ φίλου του.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 22).

Γ'.

— Ὡδηγήθη, ἐξηκολούθησε τότε, μὲ δεδεμένη τὰ χεῖλη ὑπὸ ρινομάκτρον, ἐν εἵδει φιμώτρου, ἐντὸς στενοῦ δωματίου ἔχοντος ὕψισμα ἐφαρμοσμένον ἐπὶ τῶν τοίχων, ὅθεν ἤκουα θόρυβον τινα ὑπόκωπον καὶ ἀόριστον. Τὸ δωματίον τοῦτο ἦτο μυστηριώδες τι θεωρεῖον τῆς ὄπρας· ὁ δὲ ἀπομακρυσμένος ἐκεῖνος θόρυβος, ἦτο ἡ ταραχὴ καὶ βοή τοῦ ἐκ μετημαφισμένων χοροῦ ἐνθα παρῆσαν ἡ πόλις καὶ ἡ αὐλή. Ἐν τῇ θεωρίᾳ τούτῳ εὐρίσκω μόνη ἐνώπιον τῶν τρι-

(Εὐτέρπ. Τομ. Ζ'. φυλλάδ. 25)

ῶν μου ἐχθρῶν, οἵτινες ἦσαν περικεκαλυμμένοι μὲ μέλαν δόμινον. Μὲ διεκοίνωσαν μετὰ παγετώδους εὐπροσηγορίας, ὅτι ἔπρεπε νὰ κάμω δημοσίως τὴν παρουσίαν μου εἰς τὸν χορὸν τῆς ὄπρας, δεχομένη ὡς συγχωρευτὴν μου καὶ προστατὴν μου, τὸν κτηματίαν, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη τοῦ παιγνίου προσδιώρισε διὰ τὸν ἐπιζήλον τοῦτον ἀγῶνα. Ματαίως κλαίονσα, ἰκέτευον αὐτοὺς γονυκλιτῶς. Καθιστὰς χεῖρονα τὴν θέσιν Σου, ἔλεγεν ὁ εἷς, διότι εἶσαι ὠραιότερα ἐντὸς τῶν δακρύων. Ὁ εἷς τούτῳ ἐφαίνετο λαμβάνων εὐσπλαγχνίαν καὶ ἐγὼ τότε σφίγγουσα ὀρμητικῶς τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῶν καταψύχων μου χειρῶν, τῷ ἐφώναζον. Δὲν ἔχετε λοιπὸν οὔτε ἀδελφὴν, οὔτε μνηστῆν, οὔτε σύζυγον, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠθέλετε ποτὲ ἀνεχθῇ νὰ προσγίνηται τοσαύτη βία, δὲν εἶναι ἀληθὲς κύρις; Ἀλλ' ὁ πρῶτος τῷ λέγει μυχτηρίζων· « ἡ νέα αὕτη δὲν εἶναι πλέον δι' ἡμᾶς ἢ τὸ ἀντικείμενον τοῦ παιγνίου· εἶναι μία ὀφειλὴ τῆς τιμῆς ἣν συνωμολόγησες μετ' αὐτοῦ τοῦ Ζουρκαρέτ· θέλεις δώσει λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ ὅτι σὺ παρέβης τὸν λόγον σου; » Ὁ νέος ἐκεῖνος ὠχρίασε καὶ ἐσιώπησεν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν κτηματίαν, δὲν ἐτόλμησα νὰ διευθυνθῶ εἰς αὐτὸν διότι μ' ἐνέπνεε φόβον διὰ τῶν χονδρῶν καὶ κυκλοτερῶν, ζωδῶν καὶ ἀλαζονικῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, διὰ τῆς γαστέρος του, ἥτις ἐφαίνετο ἐμπλεως χρυσῶν λουδοβικίων, διὰ τῆς πορφυρᾶς αὐτοῦ ρινός, καὶ τῶν ἰσχνῶν κνημῶν του αἰτίνες ἀπέληγον εἰς ἰσχνούς καὶ πλατεῖς πόδας. Ὅταν εἶδα τὸ δύσμορφον τοῦτο ὃν προβαίνομεν πρὸς ἐμὲ μετὰ μειδιάματος μεθύσου, ὥπισθοχώρησα ἀλλ' ἐκεῖνος ἔλαβε τὴν χεῖρά μου, ἐγὼ δὲ ἠσθάνθη ψυχρὸν ἰδρώτα καλύπτοντα ἅπαν τὸ σῶμα μου, καὶ τότε γνωρίζεις, Γοντράν, τί ὁ ἄθλιος, τεταπεινωμένος ἐκ τῆς ψυχρότητός μου καὶ τῆς ἀηδίας ἣν μὲ ἐνέπνεε, ἐτόλμησε νὰ μὲ εἴπῃ. « Δεσποσύνη, προσέξατε, ἀνέκραξε μετὰ πνιγμένης ὑπὸ τῆς ὀργῆς φωνῆς! Μὴ μᾶς ἀψηφῆς! μὴ μᾶς ὠθῇς μακρύτερα! Εἶσαι ὡς ἡ ἀφοδίτη ὠραία, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ τόσοον πλούσιος ὡς εἰς στόλος τῶν Ἰνδῶν. Ἐὰν δεχθῇς τὸν βραχιονά μου, θέλω σὲ κατακαλύψει ἀπὸ ἀπειρίαν ἀδαμάντων καὶ χρυσῶν, ὥστε καὶ αὐταὶ αἱ δούκισσαι δὲν θέλουν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ φανῶσιν ἐνώπιόν Σου, διότι κυρία τὸ κοινὸν δὲν θέλει ἔχει εἰμὴ διὰ Σὲ ὀφθαλμούς. Ἀλλ' ἂν μὲ ἀπώθῃς, προφυλάξου, σὲ λέγω! Καὶ ἀνυψώσας ἐν παραπέτασμα, ὅπερ διήρει εἰς δύο τὰ θεωρεῖα, «θεώρησεν», προσέθεσε. Εἰς σκοτεινὴν γωνίαν βλέπω μετὰ τρόμου ἐρυθρὰν τινα φλόγα ἐξεσφύγγουσαν σπινθῆρας, καὶ ἠσθάνθη ἀηδῆ τινα ὁσμὴν, πληρώσασαν ἀμέσως τὸ θεωρεῖον· ἀλλ' ἐθεώρουν χωρὶς νὰ ἐνοῶ τίποτε. Δεσποσύνη, ὑπέλαβεν ὁ κτηματίας, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶσαι ἐν ἀπολωλὸς τέκνον, μία θυγάτηρ τῆς ὄπρας. Ἐκαστος ἡμῶν εἶναι ἐραστής σου, καὶ ἐντοσούτῳ ἀπατᾷς καὶ τοὺς τρεῖς μας. Λοιπὸν θέλομεν νὰ Σὲ ἐκδικηθῶμεν. Οὐδὲν δικαιότερον τού-

του! εἶδατε τοὺς πεπυρωμένους τούτους ἀνθρώπους, ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ θεωρείου· ἀμέσως εἰς ὑπέρστης, ἐξ ἐκείνων οὐδ' ὀνομαζέοντες τοῦ σκοινοῦ καὶ τοῦ παλινκιοῦ δύναται νὰ πυρώσῃ μέχρι λευκότητος τὰς παρασημοφόρους ἡμῶν σφραγίδας! » — Καὶ μετὰ ταῦτα, ἀνέκραξα ἀσθμαίνουσα καὶ ἐντρομος καὶ ὀρθομένη εἰς τοὺς πόδας μου διὰ σπασμωδικῆς προσπάθειας. « Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος ἐκτινάζων τὸν ἐσπαρμένον ἐπὶ τοῦ χιτῶνός του ταμβάκον, ὁ ἄνθρωπος αὐτός θέλει ἐντυπώσῃ τὰ εὐγενῆ ταῦτα παράσημα ἐπὶ τῶν σατανικῶν σας ὤμων, Ἀφροδίτη μου, καὶ τοῦτο εἶναι βεβαίως μεγίστη ἀδικία· ἀλλ' οὐδεὶς θέλει ἀμφιβάλλει τότε ὅτι ἡ ὠραιότερα νεάνις τῆς πόλεως δὲν ὑπῆρξεν ἐρωμένη μας! » — Ἐξέβαλον κραυγὴν ἀγανακτήσεως καὶ φρίκης, καὶ στραφείσα πρὸς τοὺς ἄλλους δύο. » Δὲν εἶναι ψεύδος τοῦτο; τοὺς ἠρώτησα. Γνωρίζετε ἄριστα ὅτι δὲν εἶμαι ποσῶς ἀπολωλὸς τέκνον, καὶ ὅπως καταστήσῃτε πιστευτὴν τὴν αἰσχύνην μου, δὲν θὰ θελήσετε βεβαίως ν' ἀτιμάσῃτε ἑαυτοὺς διὰ πράξεω; τὴν ὁποίαν μόνοι οἱ ἄνδρες δύνανται νὰ κατεργασθῶσι! Ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ, ἄνδρες, εἶδον νὰ ἐπιφαίνεται ὡς φλόξ ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν δύο ἐκείνων κυρίων τὸ ἐρύθημα, ἀλλ' ὁ κτηματίας θεωρῶν με μετ' ὑπομειδιάματος πικροῦ καὶ βαναύσου μ' ἀπεκρίθη. « Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, φιλάττη μου, καὶ κατὰ τὰς νύκτας τῶν χορῶν τῆς ὀπερας, πᾶς τις προτιμᾷ νὰ φανῇ ἄνδρος πρὸς ἑαυτὸν παρὰ γελοῖος ἐνῶπον ὅλου τοῦ κόσμου. » — Μετὰ ταῦτα ὑψώσας τὴν φωνὴν, ἐκράξεν. « Βασιτιάνα! » — Οἱ ἄλλοι ἔμενον σιωπηλοὶ, ἀκίνητοι καὶ ἀπαθεῖς ὥστε σκιαί· ὦ! ποῖον τρόπον ὑπέστην ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ με κατέστησε κατάψυχρον, μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων. Βασιτιάνα! Ἦτο βεβαίως τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιφορτισθέντος νὰ γίνῃ δῆμιός μου ὑπέρτερος! « Δεσποσύνη, μοὶ προσέθεσεν ὁ κτηματίας, ἀφοῦ τὰ σημάτα ἡμῶν σημειωθῶσιν ἐφ' ὑμῶν. θέλομεν ἀνοίξῃς τὴν θύραν ταύτην ἥτις φέρει πρὸς τὴν μεγάλην αἵθουσαν· δύνασθε νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃτε, ἀλλὰ σημειώσεται ὅτι ὁ φίλτατός μας Βασιτιάνα, θέλει προηγηθῆναι ὑμῶν φωνάζων· ἰδοὺ ἡ ὠρχία τῶν τριῶν ἐραστῶν νεάνις! » Ἀναμφιβόλως οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ᾔθελον νὰ με καταφοβίσωσι καὶ νὰ καταστείλουν τὴν ἐπιμονήν μου διὰ τῶν ἀπειλῶν αὐτῶν. Ἀναμφιβόλως δὲν ἠδύναντο νὰ ᾔναι μήτε τοσοῦτον αὐθάδεις ὥστε νὰ ἐκτελέσωσι τοιοῦτον ἔγκλημα. Ἀλλ' ἐγὼ ἡ πτωχὴ, ἄπειρος καὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ κόσμου, ἐγὼ ἥτις εἶδον ἑμαυτὴν ἀφαρπαγείσαν ἀτιμωρητὴ ἐκ τῆς πατρικῆς στέγης, φυλακισθεῖσαν ἐντὸς τῆς μικρᾶς τοῦ κτηματίου οἰκίας, ὥς εὐτέλες τι πτηνὸν ἐμβαλλόμενον εἰς κλωδίον, φημιθεῖσα ὅτι ὁ καταδόκιμος κατελήφθη ὑπὸ δακρύων καὶ ἰκτεσίων, οἱ ὀφθαλμοὶ μου κατεξηράνθησαν, τὰ χεῖλη μου ἐτρεμον σπασμωδικῶς, ἐθαμβώθη ὥσπερ ἐβλεπον ὄνειρόν τι φρικῶδες, ἀπώλεσα πᾶσαν τὴν

διάνοιάν μου, καὶ δὲν ᾔσθανόμην εἰμὴ ἐν αἰσθημα, ἐν ἐνστιγκτον, τὸν φόβον, ὅστις ἐπενήργει τοσοῦτον ἐπ' ἐμοῦ ὥστε κατέστησε πάλλουςαν καὶ ὥσανει καθημαγμένην ὑπὸ τοὺς σιδηροὺς αὐτοῦ ὄνυχας τὴν καρδίαν μου. Ἡ βοή τῆς πυρᾶς καὶ τῶν ἀνθράκων ἤρχετο ἀείποτε ἐπὶ τῶν ὤτων μου. Μηχανικῶς ἐθεώρουν, μετὰ τῆς τρομερᾶς ἰδέας τῆς αἰχμαλωσίας μου, τὴν θύραν ἐκείνην, ἣν πρὸ ὀλίγου μ' εἶχε σημειώσῃ ὁ κτηματίας. Ἀμέσως δὲ, παραφερθείσα ὑπὸ τοῦ ἀνανταγωνιστοῦ μαγνήτου τοῦ φόβου, ὤρμησα πρὸς τὴν θύραν ταύτην. Ὁ Ἰψίστος μ' ἐδόθη! Δὲν ἦτο διὰ κλειδὸς κεκλεισμένη. Διέβην ταχέως ὡς ἡ ἀστραπὴ τὸν ζοφώδη διάδρομον, καὶ ἀνεμίχθην ἐντὸς τοῦ ἀκαθέκτου θορύβου τοῦ χοροῦ, ἐντὸς τοῦ ἀπεριγράπτου ἐκείνου χάους τῶν φώτων, τῶν προσωπίδων καὶ τῶν δομινῶν, ἐγὼ ἥτις οὐδένα ἄλλον ἐπλησίασα ἐκτὸς τῆς πατρικῆς ἀγκάλῃς! Στιγμὴν τινα ἐνόμισα ἑμαυτὴν σωθεῖσαν ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου, ἀλλ' οἱ διώκται μου δὲν ἐγκατέλιπον τοσοῦτον εὐκόλως τὴν λείαν των. Καὶ οὗτοι ἐρρίφθησαν ἐντὸς τῆς θυέλλης τοῦ χοροῦ, με ἀπῆντησαν ἐκ νέου, με περιεκύκλωσαν, καὶ γεγονυῖα τῇ φωνῇ με ὠνεΐδιζον διὰ τῶν ἀφρόνων αὐτῶν σαρκασμῶν εἰς τοὺς ὁποίους οὐδὲν ν' ἀντιτάξω ἡδυνάμην ἢ τὴν ὠχρότητα καὶ ἀπελπισίαν μου. Ἦδὼν ἤρχισε νὰ γίνεταί καὶ κύκλος τις πέριξ ἡμῶν. Ἐκθαμβος προετίμων νὰ με κατεκάλυπτεν ἡ γῆ, ἰκέτευον τὸν Θεὸν νὰ με ἀποστείλῃ κατὰ στροφὴν τινα δι' ἧς νὰ κατακαληφθῶ ὑπὸ τὴν καταχθονίαν ταύτην αἵθουσαν, ἐβύβιζα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντὸς τοῦ πλήθους τοῦτου ὥσανει ἐλπίζουσα ν' ἀνεύρω αἰφνιδίως προστάτην τινὰ καὶ σωτήρά μου. Ἦκουσα πολλοὺς νέους νὰ ψιθυρίζουν· « εἶναι κακοήθεια νὰ ἐξευτελίζεται οὕτω μία γυνή! — Μπα! ἀπῆντων ἕτεροι φωναί, αὕτη εἶναι μία αἰσχρά. « Τότε δὲ σὲ εἶδα νὰ παρίστασαι, Γοντράν, καὶ ἤκουσα τότε πρῶτον νὰ προφέρηται τὸ ὄνομά σου ἀπὸ τὸν ἄθλιον ἐκείνον κτηματίαν, ὅστις ἀνέκραξεν. « Ἰδοὺ ὁ Κόμης Δε-Φαβῶρ, τοῦ ὁποίου ἐκέρδησα τὴν ἐσπέραν ταύτην τρεῖς χιλιάδας λουδοβικίων! — Ὁ γελοῖος ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν! ὑπετονθώρισε ὁ ἐξόριστος Γοντράν. — Ἐξέτεινε πρὸς σὲ τὴν χεῖρά του, ἐξηκολούθησεν ἡ ἑλισσάβετ, ἀλλὰ σὺ ἔμεινες ἀκίνητος ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ καταμετρῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός σου, τὸν ἠρώτησες· « τί κωμωδία εἶναι αὕτη; » Νομίζω ὅτι εἰσέτι σὲ βλέπω. Ὁ κτηματίας ἐταράχθη καὶ σὲ ἀπῆντησεν μετὰ τινος γέλωτος βεβιασμένου καὶ τεταραγμένου. « Εἶναι ἡ τριανταφυλλία τῆς Πόλεως, γνωρίζεις, Γοντράν; « Ἀλλὰ σὺ, φίλε μου, μ' ἐξέτεινες μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρά, καὶ ἀσκεπὲς ἔχων τὸ μέτωπον, μ' ἀπεύθυνες τοὺς λόγους τούτους, οὐδ' ὁ μόνος ὁ θάνατος θέλει με κάμει νὰ λησμονήσω. « μὴ φοβεῖσθε ποσῶς, Δεσποσύνη· ἐφεξῆς εἰσθε ὑπὸ τὴν προστασίαν ἐνὸς εὐγενούς. » ὦ! ὅποια τότε ἐξασφάλις περιεχύθη ἐντὸς τῆς καρδίας μου. Δὲν ἐβλεπα πλέον ἢ τοὺς γαληνιαίους καὶ ὑπερ-

φάνους σου ὀφθαλμούς. Ἡ χεὶρ μου ἔτρεμεν ἐντὸς τῆς χειρὸς σου, καὶ ἐτόλμησα ν' ἀνορθώσω τὸ μέτωπον, ὅταν σ' ἀκούω ν' ἀπευθυνθῇς πρὸς τοὺς τρεῖς δημίους μου καὶ νὰ τοὺς εἰπῇς. «Κύριοι, πιστεύω ὅτι δὲν ἐξηντλήσατε ἐναντίον μιᾶς γυναικὸς ὅλην τὴν ἀνδρείαν σας, καὶ ὅτι διετηρήσατε μικρὸν ταύτης μέρος καὶ ἐναντίον ἐνὸς ἀνδρός.» «Ὁχι, φίλτατέ μου, οὐτὲ ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ καταχύσου αὐτοῦ κατασκηνώματος ἤθελε μὲ φανῇ ὠραιότερος, ἀνώτερος, καὶ πλέον ἀκτινοβόλος σοῦ, κατὰ τὴν μοναδικὴν ἐκείνην στιγμήν. Καὶ ὅτε ἐπέστρεψα πλέον εἰς τὴν ἐν τῇ Πόλει οἰκίαν, καὶ ἐπανείδον τὴν ἀτυχῇ μου μητέρα πλήρη χαρᾶς, ἥτις ὁμως ἀπέθανεν ἐκ τῆς ἀτιμώσεώς μου, ἔρριψα εἰς παντελὴ λήθην πᾶν ὅ,τι ὑπέστην, ὅπως σκέπτομαι μόνον περὶ σοῦ» ἔκλαυσα, καὶ ἰκέτευσα τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ σωτήρός μου. Νὰ σ' ἐπανίδω οὐτὲ νὰ ἐλπίζω ἐτόλμων, ἐγώ, μία πτωχὴ καὶ ἄσημος νέα, καὶ ἐντοσούτῳ μετὰ ἓνα μῆνα, ὁ ἀγγελόμορφος ἐκεῖνος εὐγενὴς ἔδωκε τὸ ὄνομά του πρὸς τὴν θυγατέρα τοῦ χρυσοχόου τὴν ὁποίαν τὸ ξίφος του εἶχε προστατεύσει.

— Καὶ σὺ, δὲν ἤκουσες ποτὲ, ὑπέλαβεν ὁ Κ. Φαβιέρ ὅτι ὁ χρυσοχὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ πλουσιώτερος ἐκ τῶν τῆς Πόλεως, ὅτι ὁ διώκτης σου μ' ἀπερρόφησεν ἅπασαν τὴν κληρονομίαν μου ἐν τῷ παιγνίῳ ἢ διὰ τῶν παρανομιωτέρων τόκων, καὶ ὅτι, χάρις εἰς τὴν εὐτελεῖ μου ταύτην νύμφευσιν, ἐξεδικήθην κατὰ τοῦ κτηματίου, καὶ ἐπανώρθωσα τὰς ὑποθέσεις μου!

— Οἱ φθονοῦντές σε ἠδύναντο νὰ ἔχωσι περὶ σοῦ τοιαύτας ἰδέας Γοντράν, τῷ λέγει ἡ Ἐλισάβετ, ἀλλ' οὐδεὶς ἔσχε ποτὲ τὴν αὐθάδειαν νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐγὼ ἠδυνάμην νὰ τείνω τὴν ἀκοήν μου πρὸς τοιαύτας ἀναξίους συκοφαντίας.

— Κάλιστα, φίλτατή μου, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, εἰ καὶ ὀφείλω εἰς τὸ ἀργύριον τοῦ πατρός σου τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ἐξαγοράσω τὸ μέγαρόν μου καὶ τὰς γαίας μου, δὲν ὠφελήθην ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐκ τοῦ δευτέρου μου τούτου πλούτου, ἐπανελάβεν ὁ εὐγενής. Αἱ φιλοσοφικαὶ μωρολογίαι ἔφερον τοὺς καρπούς των. Μία ὠραία νύξ, οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι χωρικοὶ, τοὺς ὁποίους ἠρέσκεσο νὰ βλέπῃς χορεύοντας κατὰ τὰς Κυριακάς ἐπὶ τῶν λειμώνων, καὶ τοὺς ὁποίους ἐσυγχώρησα πολλάκις νὰ ἐπικάθηνται ἐπὶ τῶν κλάδων πρὸς κυνηγεσίαν, ἐθαῤῥύνθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἦλθον νὰ καύσωσι τὸ μέγαρόν μου, καὶ ἀντήκοισαν τὴν ἀνεκτικότητά μου οὕτως, ὥστε ἐσχημάτισαν στοίχους πέριξ ἡμῶν ὅπως μᾶς σπρώξουν ἐπὶ τῆς ἀνθρακιάς διὰ δικράνων καὶ ἄλλων γεωργικῶν ὅπλων. Ὁ Θεὸς δὲ τοὺς τιμωρήσει!

— Ὡ! ποία τρομερὰ νύξ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλισάβετ, ὁποία φρίκη, ὅτε ἐξύπνησα πεπνυγμένη ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ μὲ ὠδήγησαν κλονιζομένην μέχρι τῆς κοιτίδος τῆς μικρᾶς μας Ἀλίσης, ἥτις ἔκλαιε καὶ μὲ προσεκάλει. Τὴν ἔλαβον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ὤρμησα πρὸς τὸ

παράθυρον. Ἡ αὐλὴ τοῦ μεγάρου ἦτο ὀλοπόρφυρος ἐκ τῆς ἀντανάκλασώς τῶν φλογῶν, αἵτινες συρίζουσαι ἤσπαζοντο τοὺς τοίχους. Μία σφαῖρα διατρυπήσασα τοὺς ὀάλους, μὲ κάμει τρομάζουσα νὰ ὀπισθοπορήσω. Ἐν μέσῳ τῶν ἐμπρηστῶν ἀνεγνώριζα ἐντοσούτῳ καὶ ἄνδρας τινάς, οἵτινες ἴσως ἐχρεώστουν εἰς ἐμὲ τὴν ζωὴν τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων των, καὶ οἵτινες πολλάκις πύλουν τὸ ὄνομά μου. Τότε δὲ Σὺ, εἰσελθὼν ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, μὲ διέταξες νὰ παραιτήσω τὴν Ἀλίσην εἰς τὴν κοιτίδα τῆς, καὶ νὰ ἀπέλθω μετὰ σοῦ, διὰ τινος μυστικοῦ διαδρόμου, ἠνοιγμένου ἐντὸς χονδροῦ τοίχου λήγοντος πρὸς τὰ ὑπόγεια καὶ τὰ λατομεῖα τῶν ὀρέων. Πῶς ἠδυνήθης νὰ συλλάβῃς τὴν τοιαύτην ἰδέαν καὶ νὰ πιστεύσῃς μάλιστα ὅτι ἤθελα Σὺ ὑπακούσει;

— Αἱ γυναῖκες μεγαλοποιοῦν τὰ πάντα, ἀπήντησεν ὁ Γοντράν. Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἠθέλησα νὰ θυσιάσω τὸ τέκνον μου; τὸ ἔκαμα διότι ἤμην βέβαιος ὅτι οἱ μανιώδεις ἐκεῖνοι ἤθελον σεβασθῇ τὴν κοιτίδα τοῦ ἂν δὲ συμπεριελαμβάνομεν μεθ' ἡμῶν τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, αἱ κρυφαὶ τοῦ ἤθελον μᾶς προδώσει καὶ διακωλύσει τὴν φυγὴν καὶ σωτηρίαν μας!

— Ἀδιάφορον, Γοντράν, δὲν ἠδυνάμην ποτὲ ν' ἀποχωρισθῶ τοῦ τέκνου μου, καὶ ἤθελα ἀναμένει τὸν θάνατον διαφυλάττουσα αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀπήντησεν ἡ νέα γυνὴ, ἐὰν κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην στιγμήν, δὲν ἔβλεπα εἰσερχόμενον ἐντὸς τοῦ δωματίου μας μὲ πορφυροῦν κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν λόγχην εἰς τὴν χεῖρα, τὸν ἐντιμὸν ἐκεῖνον σιδηρουργὸν, τὸν ἱκανὸν Μάξ Βερμόν, τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς μου, ὅστις ὁμοσε νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν Ἀλίσην ὡς ἰδίαν τοῦ θυγατέρα, καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του νὰ σώσῃ αὐτήν! Ὡ αἰσθάνομαι εἰσέτι ἔναυλον ἐν τῇ ἀκοῇ μου τὸν θρηνώδη στεναγμὸν τοῦ τέκνου, ὅτε τὸ ἀπέσπας ἐκ τῶν φιλημάτων καὶ τῶν ἐναγκαλισμῶν μου! Τὸ βλέπω εἰσέτι ἀκολουθοῦν με διὰ τῶν ἐκπληκτικῶν καὶ πλήρων δακρύων ὀφθαλμῶν του! Ἀτυχὴς Ἀλίση! πότε θέλω δυνηθῇ νὰ Σ' ἐπανίδω!

— Ναὶ ἡ εἰμαρμένη μᾶς κατέθληψεν, ὑπέλαβε μετὰ τρόπου σκληροῦ ὁ Κ. Φαβιέρ. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὸ Μεξικὸν οὐδεμίαν εἰδήσιν ἔχομεν ἐκ τῆς Γαλλίας. Ἐκόμισα ἐνταῦθα τὰ λείψανα τῆς παρουσίας μου, τὸ παίγνιον ὁμως κατεβρόχθισε καὶ ταῦτα ἀσπλάγχυνος. Ἐπρεπε ν' ἀφήσωμεν τὰς παραλίους πόλεις καὶ νὰ φυγαδευθῶμεν εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας. Τί νὰ κάμω ἤδη, ὅτε ἐξηντλήσα καὶ τοὺς τελευταίους μου πόρους; αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ τὴν δύναμιν τῆς κατακτῆσεως ἐνὸς θρόνου, καὶ ὁμως εἰς ποῖαν ἀθλίαν ἀγγαρείαν ὑπεχρεώθην νὰ μεταχειρισθῶ αὐτήν! Κατηναγκάσθην νὰ ζηλεύω τὴν τύχην τῶν καταδαμαζόντων ἀγρίους ἵππους οἵτινες καθ' ἑκάστην θέτουσιν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν αὐτῶν διὰ τεμαχίδιον ἄρτου!

— Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα, φίλε μου, νὰ ζήσωμεν ὀλίγον τι καλλίτερα εἰς τὴν ἔρημον ταύτην γωνίαν; ἀπήντησε μετὰ δειλείας ἡ Ἐλισάβετ..

— Οὔτε τὸ δικαίωμα ἔχομεν πλέον νὰ ζήσωμεν ἐνταῦθα ὡς αἰσχιστοὶ πτωχοὶ, Κυρία, ἀνέκραξεν ὁ ἐξόριστος. Ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ματαίως, προσπαθῶ νὰ Σὲ κάμω νὰ ἐννοήσης τὴν φρικώδη θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκομαι. Εἶναι ἤδη ἡ σειρά Σου νὰ μὲ ἀκούσης καὶ δυοὶ λέξειςιν θέλω Σ' ἀποκαλύψει τὸ παρελθόν. Σοῦ ἠράσθην, Ἐλισάβετ, διότι ἤσουν πλουσία. Κατεστράφην ὅμως ἐκ δευτέρου, ὅχι ἔνεκα τῶν ἀνοησιῶν μου, ἀλλ' ἔνεκα μιᾶς ἐπαναστάσεως. Σήμερον ἀπώλεσα οὐχὶ μόνον πάντα τὸν χρυσὸν ὅστις μᾶς ἔμεινε, ἀλλ' ἔμεινα χρεώστης καὶ ἐπὶ πιστώσει!

— Καὶ ἐπὶ πιστώσει! ἐπανελάθεν ἡ νέα γυνὴ μετὰ νευρώδους φρικιάσεως,

— Ναι, ὑπέλαθεν ὁ εὐγενὴς, καὶ Σὺ μόνη δύνασαι νὰ μὲ λυτρώσης τῆς νέας ταύτης συμφορας, ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς! οὐχὶ μόνον δύνασαι νὰ μὲ λυτρώσης, ἀλλὰ καὶ νὰ με θέσης εἰς κατάστασιν ν' ἀνακτήσω τὴν περιουσίαν μας. Τοῦτο εἶναι μεγίστη θυσία, ἣν ἐξαίτοῦμοι παρὰ Σοῦ, ἀλλὰ Σὲ τὴν ζητῶ διότι γνωρίζω ὅτι μετὰ πίστεως μ' ἀγαπᾷς καὶ ἐὰν μ' ἀπαρνηθῇς, θέλω θεωρήσει τὸν ἔρωτά σου ὡς λέξιν ἀπλὴν καὶ ματαίαν σκιάν. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ζητῶ νὰ Σ' ἀπατήσω, Ἐλισάβετ, καὶ δὲν παραβάλλω ἑμαυτὸν πρὸς τινὰ ἥρωα ἰδανικὸν ἐνώπιον τὸν ὀφθαλμῶν Σου. Ἐν σοὶ ἠγάπησα τὴν ἀρωσιωμένην σύζυγον ἥτις θέλει μὲ ἀποσπᾶσαι ἐκ τῆς δυστυχίας, ὡς ἠγάπησα τὴν σώσασαν με ἐκ τῆς καταστροφῆς, ὡς ἠγάπησα τὴν μητέρα τοῦ τέκνου μου, ἀλλὰ ἤθελα μισήσει τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἥτις, ἀρνούμενη πᾶσαν τὴν ἀγάπην τῆς ἤθελε μὲ θυσιασεῖ δια κενῶν ὑπονοιῶν!

— ὦ! Γοντράν, δύνασαι νὰ ἀμφιβάλης δι' ἐμέ! Ἐπιθύρουν ἐκείνη ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ κάμω; ὁμίλει!

— Ἐὰν τὸ θέλῃς, Ἐλισάβετ, ἀπήντησε μετὰ θερμότητος ὁ Κ. Φαβιέρ, ἐντὸς ὧν τῶν ἡμερῶν ἐξοφλῶ τὸ χρέος μου, καὶ ναυλόνω ἐγὼ αὐτὸς ἐν πλοίον, ὅπως δοκιμῶ τὸ ἐμπόριον περὶ οὗ Σὲ ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου. Ἐὰν ἐπιτύχω μὲ τὰ μαῦρα ταῦτα κτήνη, θέλομεν πλουτίσει, καὶ ἀντὶ νὰ περιμένωμεν μὲ τόσῃ ἀηδίᾳ ἐνταῦθα εἰδήσεις τοῦ Μάξ Βερμάν, θέλομεν ἐπανακάμψαι εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς μικρᾶς ἡμῶν Ἀλίσης.

— Ἀλίσης! ἐπανελάθεν ἡ μήτηρ μετὰ βαθείας ἀγαλλιάσεως. Ἀλίση! ὁμίλει λοιπὸν, Γοντράν! εἰπέ μοι, πῶς δύναμαι οὕτω μαγικῶς νὰ μεταβάλλω ἐγὼ τὴν ἀμνηχανίαν μας εἰς εὐδαιμονίαν;

Τὸ μέτωπον τοῦ Κ. Φαβιέρ συνωφρυνώθη. Στιγμὴν τινα ὁ εὐγενὴς αὐτὸς ἐφάνη ὑφιστάμενος αἰσθητῇ τι ἀμνηχανίας καὶ δισταγμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὑπῆρξε στιγμιαίον, διότι ἐπανελάθε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς.

— Κατὰ τὴν ὥραν τῆς φυγαδευσεώς μας, Ἐ-

λισάβετ, Σὲ εἶδα νὰ σύρης ἐκ τοῦ προσκυνηταρίου σου ἐν κιβωτίδιον ἐμπεπασμένον διὰ χειρὸς σου καὶ μαργαριτῶν.

— Ναι, Γοντράν!

— Τὸ κιβωτίδιον τοῦτο δὲν περιείχε τὸ πλούσιον κειμηλιούχιον τῶν ἀδαμάντων, τοὺς ὁποίους ὁ πατήρ σου σὲ προσέφερεν ὡς δῶρον τῶν γάμων μας;

— Αὐτὸ τὸ γνωρίζεις ἐπίσης καλῶς ὡς ἐγώ, φίλε μου.

— Οἱ ἀδάμαντες οὗτοί εἰσιν ἡ περιουσία Σου καὶ οὐδέποτε ἤθελα σὲ κάμει τὸν ἐλάχιστον περὶ αὐτῶν λόγον, ἐὰν δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ὀλεθρίαν ταύτην ἀμνηχανίαν!

— Τί λέγεις, Γοντράν; ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς Ἐλισάβετ θεωροῦσα αὐτὸν μετὰ συγκινήσεως· ἀλλ' οἱ ἀδάμαντες οὗτοι δὲν εἶναι κτήμα μου, διότι ἔχω θυγατέρα· οἱ ἀδάμαντες οὗτοι εἰσιν ἡ περιουσία, εἰσιν ἡ προῖξ τῆς Ἀλίσης!

— ὦ! ἐπανελάθε μειδιῶν ὁ Κ. Φαβιέρ, βεβαιώσας ὅτι διὰ τοῦ κιβωτιδίου τούτου ὑπόσχομαι νὰ τριπλασιάσω τὴν προῖκα τῆς θυγατρὸς μας καὶ ν' ἀποκαταστήσω τὴν περιουσίαν μας.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ Σὲ τὸ παραχωρήσω, Γοντράν! ἐπιθύρουν ἡ Ἐλισάβετ.

— Δὲν δύνασαι νὰ μὲ τὸ παραχωρήσης! ὑπέλαθεν ἐκπληκτος ὁ ἐξόριστος καὶ μετὰ τόνου ἀπειλητικοῦ, καὶ μετὰ προσώπου πελιδνῶς χρωματισθέντος. Καὶ ἐπὶ τίνι λόγῳ, Κυρία; λοιπὸν ἀπιστεῖτε πρὸς ἐμέ;

— Ὅχι, ὦ! Ὅχι, φίλτατέ μου, τῷ ἀπαντᾷ ἡ νέα γυνὴ καταπεπληγμένη, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! ἀδύνατον! ὦ! πόσον εἶμαι δυστυχὴς!

— Ἄς παύσουν αἱ συνδιαλέξεις, τῇ λέγει αὐθαδῶς ὁ Κ. Φαβιέρ, οἱ ἀδάμαντες μὲ ἀναγκαιοῦν. Ποῦ εἶναι; τοὺς περιμένω, Κυρία!

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς ὅτι δὲν τοὺς ἔχω πλέον; ἀνέκραξεν ἡ Ἐλισάβετ ἐμβρόντητος ἐκ τοῦ τρομεροῦ βλέμματος τοῦ συζύγου τῆς, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διακρίνει λάμπον τὸ πῦρ τῆς ἀποστροφῆς.

— Ψεῦδος! ἀπαντᾷ ὁ ἐξόριστος ριπτόμενος ἐκτὸς τῆς κλίνης καὶ παρκετῶν ὅλην αὐτοῦ τὴν προσπεποιημένην ἀμεριμνησίαν. Μὴ ζητῆς νὰ μ' ἐμπαίζῃς, Κυρία. Σκέψου ὅτι πρόκειται περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ ὑπάρξεώς μου· σκέψου ὅτι ἄνευ τῆς κακῆς καὶ τελευταίας ταύτης ἐλπίδος, δὲν ἤθελα ποτὲ τόσον τυφλῶ παίζει με τὴν τύχην. Ἐὰν δὲν ἔχω τοὺς ἀδάμαντας τούτους, δὲν μὲ μένει ἄλλο ἢ τὸ νὰ καταστῶ κλέπτης, ἢ νὰ συντριψῶ διὰ πιστολίου τὴν κεφαλὴν μου! Ἢδὴ ἀπάντησόν με ἐκ νέου ὅτι δὲν τοὺς ἔχεις!

— ὦ! Θεέ μου δὲν μὲ πιστεύει, λέγει ἡ Ἐλισάβετ. Ἀλλὰ δι' ἑλεος, Γοντράν, μὴν μ' ἐμπαίζῃς τόσον σκληρῶς, μὴ μὲ θεωρῇς μετὰ τοσαύτης ὀργῆς! Ἐὰν εἶχα τὸ κιβωτίδιον τοῦτο, ἡδυνάμην νὰ ἔχω τόσον θάρρος ὥστε νὰ Σοὶ τὸ ἀπαρνηθῶ!

Ἀλλ' ὁ Κ. Φαβιέρ, ἀντὶ νὰ καταπραυγῇ ἐκ

τῶν τελευταίων τούτων λόγων, τῶν προ-
φερθέντων διὰ σπαρτικωτάτης φωνῆς, ἐρεθί-
σθη ἔτι μάλλον, διότι ἀνεγνώριζεν ὅτι ἡ φωνή ἦν
ἤκουεν, ἦτο κραυγὴ τῆς ἀληθείας. Πλησιάζας δὲ
πρὸς τὴν νεάνίδα, ἔδραξεν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος,

— Δὲν ἔχεις πλέον τοὺς ἀδάμαντας τούτους,
ἐπανελάβεν, ἀλλὰ τί τοὺς ἔκαμες, ἀθλία;

— Κατέθεσα τὸ κιβώτιον παρὰ τῷ Μάξ Βερ-
μάν μετὰ τοῦ ἐπανωφορίου τοῦ τέχνου, ἐψι-
θύρισεν ἡ Ἐλισάβετ, ὡχρὰ ὡς τεθνηκυῖα, καὶ αἰ-
σθανομένη καμπτόμενα τὰ γόνατά της.

(ἀκολουθεῖ)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Ο Α΄.

Βασιλεὺς τῶν Βέλγων.

Λεοπόλδος (Γεώργιος, Χριστιανός, Φρεδερίκος) ὁ
Α΄, βασιλεὺς τῶν Βέλγων, πρίγκηψ τοῦ Σάξ-Κό-
βουρ-Σαλφένδου καὶ ἀδελφὸς τοῦ δούκῃ τοῦ Σάξ-
Κόβουρ-Γόθα, ἐγεννήθη τῇ 16 δεκεμβρίου τοῦ
1790 ἔτους, λαμπρὰν δὲ καὶ ἀρίστην λαβὼν
ἀγωγὴν εἰσήλθεν εἰς τὸν ῥωσσικὸν στρατὸν ὑπὸ
τὸν τίτλον τοῦ στρατηγοῦ, χάριτι τῆς αὐτοῦ
ἀδελφῆς Ἄννης τῆς Θεοδωρόβνης, γυναικὸς Κωνσταν-

τίνου τοῦ μεγάλου δούκῃ. Κατὰ δὲ τὴν ἐν Ῥω-
σίᾳ περιήγησιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἐν ἔτει 1808,
ὁ Λεοπόλδος ἀνέλαβε τὰς κυβερνητικὰς ὑποθέ-
σεις καὶ συνώδευσε τὸν αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον
εἰς τὸ ἐν Ἐρφούρτῃ συνέδριον. Ἀλλὰ τῷ 1810,
ἀνγκασθεὶς, διὰ τοῦ Ναπολέοντος τὰς ἀπειλὰς,
νὰ παραιτηθῇ τῆς ῥωσικῆς ὑπηρεσίας, ἀποκλει-
στικῶς ἐδόθη ἕκτοτε εἰς ὑπεράσπισιν τῶν συμ-
φερόντων τῆς οἰκογενείας του, χωρὶς ὅμως ἐκ τοῦ-
του νὰ ἀλλοιωρῇ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.
Διὸ τῷ 1811, συνέδεσε συνθήκην μετὰ τοῦ βασι-
λέως τῆς Βαυαρίας, προσδιορίζουσιν τὰ ὅρια τῶν
δύο ὁμόρων κρατῶν. Κατὰ δὲ τῷ 1812 ἐπορεύ-
θη εἰς Βιέννην, ἐκεῖθεν δὲ ἐπεχείρησε περιήγησιν
κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἑλβετίαν, τὸ δὲ ἐπὶ
ἔτος 1813, μεταβληθέντων τῶν γερμανικῶν πραγ-